

המאמן העסקי שלי

לייבל ליפשיץ

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

ביחידות הראשונה שלי עם הרבי לרגל המאורע. בנוסף, גם לאחי הגדול היו כל מיני בעיות בריאותיות, ולכן דברים רבים שהיו צריכים להתבצע בבית, נפלו על הבן הבא בתור - עליי. הייתי תלמיד ברשת ישיבות חב"ד, אך בגלל כל מה שעבר על משפחתי, הפכתי להיות קצת מרדן. התחלתי להתרועע עם נערים לא יהודים ברחוב, והמצב הזה מאוד לא מצא חן בעיני אימי. כאשר הייתי בן שמונה עשרה, הציעה לה אחותה הצעירה, שגרה בארגנטינה, לשלוח אותי להתגורר אצלם למשך שנה. בעלה ניהל חנות תכשיטים, והוא יוכל לסייע לי להיכנס לתחום התכשיטנות. "הוא ילמד את המקצוע, ואנחנו ניישר אותו", אמרה.

לפני שנסעתי לארגנטינה, נכנסתי שוב ליחידות עם הרבי. הוא אמר לי שעליי לנסוע בתנאי שאוכל להמשיך ללמוד בישיבה מקומית לצד עבודתי. הסכמתי, ובהתחלה הייתי מבלה את חציו הראשון של היום בלימוד תורה, ואת חציו השני בלימוד מלאכת התכשיטנות.

אולם כעבור כמה חודשים, כתבתי לרבי והצעתי לקצר את שעות לימוד התורה כדי שאוכל להקדיש יותר שעות לעבודה.

משפחתי בניו יורק התקיימה מקצבת רווחה, ובאותם ימים, משמעות הדבר הייתה שהם קיבלו תלושים שאפשרו להם לאסוף מוצרי מזון ממחסן ממשלתי. במחסנים הללו לא היה היצע גדול של מוצרים כשרים, ולכן אימי הייתה לוקחת משם רק ביצים וירקות. רשויות הרווחה העירונית היו רשאיות לבקר בביתנו ולבדוק את מצבו בכל עת, אפילו מבלי לדפוק על הדלת. אם אנשי הרווחה היו רואים מוצר חדש כלשהו, הם היו חוקרים כיצד שילמנו עליו. רוב הדברים בביתנו היו יד שנייה, ובמשך תקופה אסור היה לנו אפילו להחזיק קו טלפון.

מאחר שחשתי דחף חזק להצליח מבחינה כלכלית כמיטב יכולתי למען אימי, אבי ומשפחתי, כל מחשבותיי היו נתונות לענייני פרנסה. הכשרתי המקצועית הייתה צפויה לארוך תקופה של כשנתיים, אך על ידי הקדשת יותר שעות לעבודה,

משפחתי הגיעה לאמריקה בשנת תש"ו (1946), כאשר הייתי בן שבע. נמלטנו מאנטוורפן - שם נולדתי - עם הפלישה הנאצית לבלגיה. תחילה ברחנו לפורטוגל, שם נולד אחי הצעיר, ואחר כך לקובה, שם נולדה אחות נוספת. בסופו של דבר, לאחר המלחמה, כאשר אמריקה החלה לאפשר ליותר אוניות להיכנס, הגענו לניו יורק.

גרנו בשכונת בראונסוויל שבברוקלין, בסמוך לכמה משפחות חב"דיות, עד שעברנו לצ'רלסטון, דרום קרוליינה, שם קיבל אבי משרת שוחט. אך בשנת תש"ט (1949), קיבל אבי את הבשורה בנוגע להוריו. לאורך כל המלחמה הוא השתדל להציל את משפחתו, אך רק אז נודע לו שאביו, אימו ושניים מאחיו נרצחו בידי הנאצים. כאשר אחותו, שסיפרה לו על כך, האשימה אותו באי-הצלחתם, הוא לקה בהתמוטטות עצבים. עברנו חזרה לניו יורק, ואת השנים הבאות הוא בילה באשפוזים חוזרים ונשנים. לאורך כל אותו הזמן, אדמו"ר הרי"צ סייע למשפחתנו ושלח לאימי סכום כסף מידי שבוע.

מאחר שאבי היה חולני והרבה להיעדר מהבית, הוא לא השתתף בבר המצווה שלי בשנת תשי"ב (1952), ואף לא

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון, אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

הייתי יכול לקצר תקופה זו, לסיים את ההכשרה מהר יותר ולשוב הביתה.

הרבי לא הסכים.

"עליך להחשיב את לימודיך התורניים כמשהו שיביא לך תועלת לא רק בעולם הבא", כתב בתשובתו, "אלא כמשהו בעל חשיבות חיונית גם לחיך בהווה ובעתיד.

"תועלת אחת, מיני רבות, היא שלימוד התורה מעניק ליהודי את הכוחות הנדרשים להתמודדות עם חיי היומיום, ועם האתגרים שעלולים לצוץ בהמשך. דבר זה חשוב במיוחד במצבך הנוכחי".

הרבי הוסיף שהמשך לימודי בשיבה לא חייבים לבוא על חשבון משהו אחר: "אם תמסר בחריצות להכשרתך, אני סמוך ובטוח שתוכל לסיימה מוקדם בהרבה מהמשוער, במיוחד לאור העובדה שבזכות לימוד התורה תשרה ברכת ה' בכל ענייניך, ובכללם ההתקדמות בהכשרתך המקצועית וכן במצבך הכלכלי העתידי, כדי שתמיד תוכל לעבוד את ה' בשמחה ובטוב לבב".

כעבור מספר שבועות כתבתי שוב לרבי, הפעם כדי לעדכן שהמעביד שלי - שהיה יהודי, אך בעל יחס עוין לדת - לא מסכים שאעבוד רק חצי יום. בתשובתו, התייחס הרבי לחששותיי, והסביר כיצד עלי להגיב לו:

"קרוב לוודאי, שאם תסביר לו בדרכי נועם - אך בתוקף הראוי, עד כמה חשוב לך שבחציו הראשון של היום תהיה פנוי להקדיש את זמנך ללימוד, ושלדבר זה ישנה השלכה חיונית על עתידך ועל כללות השקפתך על החיים וכו' - הוא בוודאי יסכים.

"מאחר שאתה חושש מפני יחסו של מעבידך לדת, אינך צריך להדגיש את ההיבט הדתי שבדבר, אלא היבטים אחרים - תרבותיים, חינוכיים, התפתחות אישית, שקט נפשי וכו'. כאשר מעבידך ייווכח באמת ובתמים שהדבר אכן משמעותי מאוד בעבורך, אני משוכנע שהוא יסכים להסדר זה".

כאשר הגעתי לארגנטינה, מחשבותיי היו ממוקדות בעניינים חומריים, אך במכתבים הללו, הרבי חולל שינוי בדרך החשיבה שלי. המסר שלו אליי היה: ככול שאקדיש יותר מרץ ללימוד התורה, כל יתר הדברים יסתדרו ממילא. ההצלחה הגשמית היא תוצאה של הצלחה רוחנית.

Jem
תמונות איכות של הרבי
לחודש בלבד מבצע מיוחד מחירי הזכויות
עד 48% הנחה
פירוט: אופי תמונות מארכיון JEM כולל הרגעים האישיים של הרבי
התמונה באה מעד גמר המלאי
עם 4 ספייסרים
פרטים: 03-3083554 | photos.jemedia.org/home

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ואכן, זמן קצר לאחר קבלת אותו מכתב, ראיתי כיצד עיקרון זה התממש בצורה מאוד מעשית. במקום עבודתי הראשון, למדתי היטב את המלאכה, אך את המיומנות העיקרית שהייתה דרושה לי - ריתוך, חיבור מתכות באמצעות חום - לא לימדו אותי. לכן, עזבתי ועברתי להתמחות בבית מלאכה אחר, שבו היו מוכנים ללמד אותי כראוי. העבודה הייתה קשה, אך הם שמחו להטיל אותה עליי, ולכן למדתי מהר.

מצדי הייתי מוכן לבצע את העבודה אף ללא תמורה, מאחר שלמדתי את המלאכה תוך כדי, אך מעבידי החדש החל לשלם לי, ואפילו העלה את משכורתי בכל חודש.

בסופו של דבר, כאשר שבתי לגיו יורק, התחלתי לעבוד מיד. כעבור שבוע וחצי, הואיל בעל הבית לומר לי כמה בכוונתו לשלם לי: עשרים וחמישה דולר לשבוע. באותם ימים, המשכורת הממוצעת הייתה כשמונים דולר לשבוע.

בו במקום החלטתי שלא להישאר שם, ונפרדתי ממנו לשלום. באותו יום היה לי תור ליחידות עם הרבי - הראשונה מאז שובי מארגנטינה.

ביחידות שאל אותי הרבי בנוגע לשהותי שם, וסיפרתי לו כמה מהמאורעות שעברו עליי. לבסוף, לפני סיום, סיפרתי לו על עבודתי החדשה, ועל המשכורת הדלה שהוצעה לי באותו יום.

"תמורת עשרים וחמישה דולר לשבוע", הגיב הרבי בחיך, "איני מרשה לך לעזוב את הישיבה!"

במקום זאת, הציע לי הרבי להתקשר לתכשיטן ישראלי בשם אהרן שטיין, תושב שכונת קראון הייטס. ניגשתי אל שטיין, סיפרתי לו מה הרבי אמר, ועל אתר הוא התקשר למישהו, וסידר עבורי עבודה עם משכורת ראויה, הראשונה מאז חזרתי לארצות הברית.

מר לייבל ליפשיץ עבד כתכשיטן בניו יורק משנת תשי"ט (1959), ועד שנת תשס"ב (2002). כיום הוא בגמלאות, וחי בדירפילד ביץ', פלורידה, שם הוא רואיין בחודש כסלו תשפ"ו (2025).

מדרס מופק באה"ק ע"י צעירי אגודת תב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ט (1949) — במכתב ממשרדו של הרבי - מזכירות "מחנה ישראל" - הממוען "לאנ"ש... בכל אתר ואתר" וחתום על ידי הרב חודקוב, מבקש ומזרז הרבי את אנ"ש חסידי חב"ד לשגר בהקדם תמונות משפחתיות, בצירוף פירוט שמות המופיעים בתמונה וכתובתם, וזאת לשם הכנת אלבום מיוחד שביקשו להכין כדי למוסרו לאדמו"ר הריי"צ אחרי חגי תשרי. (בסופו של דבר אלבום זה לא הושלם לפני הסתלקותו של אדמו"ר הריי"צ בחורף תשי"י).¹ ד' בתמוז